

ע"פ 1517/12/16 - מרקו מויאל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ג 1517-12-16 מויאל נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כבוד השופט ארז יקואל
מערער/מבקש מרקו מויאל
נגד מדינת ישראל
משיבה

החלטה

לפניי בקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר בפועל, בן 24 חודשים, אשר הושת על המבקש בגזר הדין שניתן בעניינו על ידי בית משפט השלום בפתח-תקווה (כב' סגה"נ השו' ח' טרסי), במסגרת ת"פ 56244-06-15 (להלן: "**גזר הדין**").

רקע

1. המבקש הורשע על פי הודייתו, בכתב אישום מתוקן המייחס לו שש עבירות של התפרצות בצוותא לרכב, בכוונה לבצע גניבה, על פי סעיף 1413' סיפא ביחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"); 4 עבירות של גניבה מרכב בצוותא, לפי סעיף 1413' ביחד עם סעיף 29(א) לחוק, גניבה בצוותא, לפי סעיף 384 ביחד עם סעיף 29(א); גניבה, לפי סעיף 384 לחוק; 4 עבירות של ניסיון הונאה בכרטיס חיוב בצוותא, לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו-1986 (להלן: "**חוק כרטיסי חיוב**"), ביחד עם סעיפים 29(א) ו-25 לחוק; 2 עבירות של הונאה בכרטיס חיוב בצוותא, עבירות לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב ביחד עם סעיף 29(א) לחוק ובעבירה של גניבת כרטיס חיוב בצוותא, לפי סעיף 16 לחוק כרטיסי חיוב ביחד עם סעיף 29(א) לחוק.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן והכרעת הדין בעניינו של המבקש, במהלך התקופה שבין חודש אפריל ועד לחודש יוני 2015, התפרץ המבקש לכלי רכב ביחד עם שותף. המבקש והאחר פעלו באמצעות שיטה קבועה ומתוכננת שבמסגרתה הגיעו השניים לחניונים במתחמי קניות, איתרו נשים, בדרך כלל מבוגרות, אשר סיימו לערוך קניות ונטלו את תיקיהן מרכביהן, כאשר דעתן הוסחה בעת שהעמיסו את שקיות המצרכים לתא המטען. המבקש ושותפו הגיעו יחד לחניונים כאשר השותף נוהג ברכב והמבקש יושב לידו. השותף נהג להעמיד את הרכב בסמוך לרכבי המתלוננות ולהמתין עד שיניחו את תיקן במושב הקדמי ופתחו את תא המטען. בשלב זה המבקש ניגש לדלת הקדמית של הרכב, פתח אותה ונטל את התיק והשניים היו עוזבים את המקום במהירות. בחלק מהמקרים אף שוחחו המבקש ושותפו עם המתלוננות לצורך הסחת דעתן. בחלק מהמקרים,

לאחר גניבת התיקים ובהם כספים במזומן, כרטיסי אשראי, תעודות זהות, מפתחות, טלפונים ניידים ועוד, משכו השניים, או ניסו למשוך, סכומי כסף שונים באמצעות כרטיסי האשראי הגנובים.

3. ביום 21.6.16, הורשע המבקש על פי הודייתו וביום 26.10.16, נגזר דינו. גזר הדין השית על המבקש 24 חודשי מאסר בפועל, בקיזוז תקופת מעצרו, בחפיפת תקופות המאסרים על תנאי אשר הופעלו בעקבות הרשעתו וכן 12 חודשי מאסר על תנאי, פיצוי בסך של 2,000 ₪ לכל מתלוננת וקנס בסך של 2,000 ₪.

4. ביום 1.12.16, הגיש המבקש ערעור על גזר דינו, יחד עם בקשה לעכב את ביצועו עד להכרעה בערעור (להלן, בהתאמה: "**הערעור**", "**הבקשה**").

5. ביום 12.12.16 ניתנה החלטה על עיכוב ביצועו של גזר הדין עד לתום הדיון בבקשה.

תמצית טענות הצדדים

6. המבקש טוען כי יש לעכב את גזר הדין עד לתום הדיון בערעור. לשיטתו, היה על בית המשפט קמא להחיל בעניינו את הוראת סעיף 40ד' לחוק, הקובעת כי יש לחרוג ממתחם העונש ההולם, במקרה שבו הנאשם השתקם, או אם ישנו סיכוי של ממש שישתקם. המבקש הצביע על שיקולי השיקום הקיימים בעניינו והמצדיקים סטייה ממתחם העונש ההולם, תוך התייחסות מפורטת להמלצות שירות המבחן, להתרשמות גורמי הטיפול ולאינדיקציות נוספות המצביעות על שיקומו. המבקש הוסיף והדגיש כי הוא מצוי בתהליך שיקומי ממושך ומוצלח שבו הוא עומד מזה למעלה מ-14 חודשים, גם לאחר מתן גזר הדין. בנסיבות אלו, סבור המבקש כי יש לאפשר לו למצות את ההליך השיקומי מבלי לקטעו באיבו ולהחיל את הוראות סעיף 40ד' לחוק בעניינו. המבקש הוסיף וטען כי ראוי להעדיף את שיקומו, המגלם אינטרס חברתי מובהק, על פני ענישתו.

בדיון שהתקיים לפני, חזרה ב"כ המבקש על טענותיו והוסיפה והטעימה כי לשיטתה, סיכויי הערעור גבוהים ביותר ולכן יש לעכב את ביצועו. הודגש תסקיר שירות המבחן החיובי בעניינו של המבקש, המלמד כי הסיכוי להישנות התנהגות עבריינית מצדו פחתה באופן משמעותי וכן הודגשו אסמכתאות שאליהן הפנה בערעור שלפיהן על בתי המשפט לבכר את שיקומם של נאשמים ומשכך, לטעמו, מתקיימים סיכויי הצלחה גבוהים בערעור. הסנגורית הוסיפה וטענה, כי התנאים שנקבעו בע"פ 111/99 **שוורץ נ' מדינת ישראל** (7.6.00) (להלן: "**הלכת שוורץ**"), מתקיימים גם בעניינו של המבקש, באופן המחייב את עיכוב ביצועו של גזר הדין.

7. למולה, טענה המשיבה כי יש לדחות את הבקשה. המשיבה הדגישה את חומרת העבירות בהן הורשע המבקש, את מספרן הרב, את תכנון ואת תפקידו של המבקש בגדרן, הכולל את ביצוע הפריצות והגניבות בפועל. המשיבה סבורה כי סיכויי הערעור קלושים ומציינת את משך המאסר שנגזר על המבקש, כנדבך המצדיק את דחיית הבקשה. עוד הדגישה המשיבה את עברו הפלילי של המבקש, הכולל הרשעה משנת 2013 שבעטיה נדון ל-32 חודשי מאסר ואת שחרורו זמן קצר לפני שביצע את העבירות מושא גזר הדין. כן צוינו עבירות ישנות יותר שביצע המבקש, לרבות בריחה ממשמורת חוקית ושיבוש מהלכי משפט וכן העובדה כי ביצע את העבירות

שבהן הורשע בזמן שמאסר מותנה ריחף מעל ראשו. המשיבה סבורה כי נתונים אלו מלמדים על כך שמדובר במי שנדון בעבר לעונשים הרתעתיים ושיקומיים אך ללא הועיל.

המשיבה הוסיפה וטענה, כי שיקולי שיקומו של המבקש מצאו את ביטויים בגזר הדין, בכך שעונשו נגזר ברף התחתון של מתחם הענישה, תוך חפיפת המאסרים המותנים שהופעלו כתוצאה מהרשעתו. בנוסף, הודגשה התרשמותו של בית המשפט קמא, לפיה בעברו של המבקש חמשה ניסיונות גמילה שלא צלחו ומכאן נטען כי אין בהליך הטיפול הנוכחי שבו מצוי המבקש, על אף הצלחתו היחסית, כדי ללמד על סיכויי הצלחה גבוהים בערעורו.

שני הצדדים הפנו לאסמכתאות בתימוכין בטענותיהם.

דין והכרעה

8. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובאסמכתאות שהוצגו לפניי ולאחר שהתרשמתי ממכלול נסיבות העניין, הגעתי למסקנה כי אין מקום לסטות מן הכלל לפיו יש להעדיף את האינטרס הציבורי, המשתקף באכיפה מידית של גזר הדין ודחיתי את הבקשה.

9. אמות המידה לבחינת בקשה לעיכוב ביצועו של גזר דין, נקבעו בהלכת שוורץ. הכלל העקרוני שנקבע, הוא ביצוע מידתי של גזר הדין, תוך הותרת שיקול דעת לבית המשפט, כשבכל מקרה יש לערוך איזון בין האינטרסים השונים המעורבים בסוגיה. במסגרת שיקול דעת זה ייבחנו, בין היתר, חומרת העבירה ונסיבות ביצועה; אורך תקופת המאסר שנגזרה; טיב הערעור וסיכויי הצלחתו; עברו הפלילי של המבקש והתנהלותו במהלך המשפט; נסיבותיו האישיות והשאלה האם הערעור מופנה כלפי ההרשעה עצמה או רק כלפי חומרת העונש (ר' הלכת שוורץ; ע"פ 5957/12 אוהב נ' מדינת ישראל (19.9.12)).

10. אשר לחומרת העבירות בהן הורשע המבקש, מדובר בעבירות רכוש שאינן כוללות פגיעה בגופם או בבטחונם של תושבי המדינה. עם זאת, העבירות שביצע המבקש, לרבות כמותן, היקפן וטיבן, פוגעות פגיעה חמורה ברכושם של תושבי המדינה, בפרטיותם ובתחושת בטחונם האישית. מדובר בעבירות נפוצות המאופיינות בקלות שבה הן ניתנות לביצוע ובקושי שבאכיפתן, בצפייתן ובמניעתן. במקרה הנדון, מתווסף לעבירות מימד נוסף של חומרה, הנוצץ בכך שאין מדובר במעידות או בעבירות אקראיות, כי אם במעשים שיטתיים, יזומים ומתוכננים, אשר בוצעו בצוותא לאורך זמן, כלפי מתלוננים רבים ומבוגרים, אשר התקשו לזהות את המעשים ולהתמודד איתם. מקובלת עליי אבחנתו של בית המשפט קמא, שעליה לא ערר המבקש, לפיה, מדובר במעשים שפלים אשר גם אם כל אחד מהם, כשלעצמו, אינו מגיע כדי רף החומרה הגבוה ביותר, מדובר בעבירות קשות המצדיקות תגובה עונשית ממשית.

11. אשר לסיכויי הערעור, המבקש אינו מערער על עצם הרשעתו ואינו טוען כנגד מתחמי הענישה שקבע בית המשפט קמא. עיינתי בנימוקי הודעת הערעור ובגזר הדין והתרשמתי, מבלי לקבע מסמרות בנושא, כי סיכויי הערעור אינם גבוהים במידה כזו שתטה את הכף לעבר עיכוב ביצוע עונש המאסר אשר נגזר על המבקש.

12. הלכה ידועה היא כי ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בחומרת העונש שהוטל על-ידי הערכאה הדיונית,

אלא במקרים חריגים, או במקרים בהם קיימת סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הראויה (ר' למשל: ע"פ 8912/13 **מדינת ישראל נ' טל** (13.2.2014); ע"פ 1170/15 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (11.1.16)).

13. עיקר טענותיו של המערער מופנה נגד האופן שבו יישם בית המשפט קמא את סעיף 40ד' לחוק, שעניינו בסטייה ממתחם הענישה מחמת שיקולי שיקום ובמשקל שראוי היה לייחס לסיכויי שיקומו של המבקש במסגרת גזר הדין. מבלי שאקבע מסמרות בסוגיה, סבורני, כפי שציין בית המשפט קמא, ששיקום המבקש אינו חזות הכל. הוא מהווה אחד משיקולי הענישה וככזה, הוא אינו מייתר את הצורך באיזונו למול שיקולי הגמול, כמו גם למול יתרת השיקולים הרלוונטיים, הכל בהתאם לחומרת העבירות, היקפן ונסיבות ביצוען (ר' למשל: ע"פ 5936/13 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (14.1.15); רע"פ 3250/16 **שימחייאב נ' מדינת ישראל** (17.3.13); ע"פ 7750/13 **אסולין נ' מדינת ישראל** (16.11.14)). כלל זה נכון הוא גם כאשר מדובר בקטינים, שלגביהם תופס שיקול השיקום מעמד של בכורה ומקל וחומר, נכון הוא לעניינו של המבקש (ר' ע"פ 7211/13 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (13.12.15); ע"פ 7113/08 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (15.12.2008)).

14. הנה כי כן, שיקול השיקום אכן מהווה נדבך מהותי וכבד משקל במסגרת שיקולי הענישה. עם זאת, הוא אינו ניצב לבדו ואין בו, לכשעצמו, כדי להאפיל, בהכרח, על פני יתרת השיקולים שעל בית המשפט להביא בחשבון במסגרת גזירת העונש. עיון בגזר דינו של בית המשפט קמא, מלמד כי העונש שנקבע בגדר מתחם העונש ההולם, מביא בחשבון את שיקולי השיקום בעניינו של המבקש והוא תואם, על פניו, מסגרות ענישה שנקבעו בגין עבירות דומות ובנסיבות דומות (ר' ע"פ 6980/15 **אבו ג'ומעה נ' מדינת ישראל** (18.4.2016); בש"פ 8912/13 הנ"ל). שיקולי השיקום מצאו את ביטויים בקביעת עונש המצוי ברף התחתון של מתחם הענישה הרלוונטי. דומה כי בית המשפט קמא סבר ששיקולים אלו, על אף המשקל המשמעותי שניתן להם, לא הצדיקו חריגה ממתחם הענישה. אין כל הכרח שחריגה מתבקשת זו הייתה מביאה להמרת העונש כולו באפיק שיקומי, כטענת המבקש ולכל היותר, יכול והייתה מוצאת את ביטוייה בקיצור תקופת המאסר, להבדיל מביטולה הגורף או המרתה באפיק שיקומי (ר' בש"פ 5326/13 הנ"ל; ע"פ 370/14 **סלפית נ' מדינת ישראל** (25.8.14)).

15. מטעמים אלו, סבורני כי לעת הזו, המבקש לא צלח בהצבעה על פגם מהותי שנפל בגזר הדין, שיש בו ללמד על סיכויי הצלחה גבוהים בערעור, במידה כזו שתצדיק את עיכוב ביצועו.

16. העונש שנגזר על המבקש אינו מסוג העונשים שתחילת ריצויים עלולה לייתר את שמיעת הערעור. כפי שצינתי, אין כל הכרח שקבלת הערעור תביא לביטול העונש כולו או להמרתו באפיק שיקומי באופן גורף.

17. אשר לנזקים הנטענים שעלולים להיגרם לשיקומו של המבקש ככל שלא תתקבל הבקשה, מבלי לקבע מסמרות גם כאן, אינני סבור שתחילת ריצוי עונשו של המבקש תביא בהכרח לקטיעת ההתקדמות החיובית שבטיפולו. על כך ניתן ללמוד גם מהאסמכתאות שאליהן הפנה המבקש (ר' למשל: ת"פ (ת"א) 45136-02-13 **מדינת ישראל נ' מצרי** (19.10.14), כהפניית המבקש). אין כל מניעה שהמבקש ימשיך בהליכי הטיפול בתוך כתלי בית המאסר ומכל מקום, כפי שצינתי, שיקולי שיקום, גם אם ייפגעו כתוצאה מהמאסר, אינם מובילים למסקנה הכרחית כי הם עדיפים על פני יתרת השיקולים.

18. המבקש הפנה לאסמכתאות בהן הביאו שיקולי השיקום לעיכוב ביצועו של גזר הדין, לחריגה ממתחם הענישה,

או להארכתם של עונשים מותנים קיימים. לאחר עיון באסמכתאות אלו, התרשמתי כי נסיבות המקרים שם שונות מנסיבות המקרה דנן. כך בבחינת גיל צעיר ונסיבות אישיות מיוחדות בע"פ 2272/16 פלוגי נ' מדינת ישראל (17.5.16), ע"פ 4503/16 אבו שנדי נ' מדינת ישראל (9.6.16), ע"פ 2177/15 פלג נ' מדינת ישראל (28.4.15), ת"פ (ק"ג) 47108-01-11 מדינת ישראל נ' ביטון (1.9.13), ת"פ 3475-10-14 מדינת ישראל נ' שיש (15.11.16), תפ (כ"ס) 31185-11-14 מדינת ישראל נ' קרצר (23.11.16), ת"פ (ת"א) 40104-08 מדינת ישראל נ' טובי (24.12.09) (החלטה זו אף ניתנה עובר לתיקון 113 לחוק וממילא אינה רלוונטית לענייננו); תקופת עונש קצרה בעפ"ג 44058-07-13 קרסילינקוב נ' מדינת ישראל (17.11.13); חומרת עבירות נמוכה בת"פ 44288-03-12 מדינת ישראל נ' אבו עצא (7.7.15); בעפ"ג (י-ם) 24292-04-14 אברמוב נ' מדינת ישראל (2.4.14). בת"פ (ת"א) 45136-02-13 מדינת ישראל נ' מצרי (19.10.14), נדון עניינם של נאשמים שהראו ניסיון שיקומי מוצלח וראשון, במובחן מהמקרה הנדון, שבו מדובר בניסיון שנחזה אמנם כמוצלח, אך לא מוצה עד תום ובעברו של המבקש מספר ניסיונות כושלים, גילו מבוגר יותר ועברו הפלילי מכביד יותר. המבקש הוסיף והפנה לאסמכתאות שבהן ניתנה הסכמת המאשימה להמלצות שירות המבחן, כך שממילא מקרים אלו אינם רלוונטיים לענייננו.

19. לאחר ששקלתי את כל השיקולים הנדרשים לעניין ובהם סיכויי הערעור, חומרת העבירות, היקפן ונסיבות ביצוען, עברו הפלילי של המבקש, סיכויי שיקומו והנזקים שעלולים להיגרם לו - לא שוכנעתי כי קיימים נימוקים המצדיקים את עיכוב ביצועו של גזר הדין ולאור המקובץ, דחיתי את הבקשה לעיכוב עונש המאסר שהושת עליו.

המבקש יתייצב לתחילת ריצוי עונשו ביום 22.12.16, עד השעה 12:00.

נוסח זה כפוף לשינויי עריכה וניסוח.

ניתנה היום, 20 בדצמבר 2016, במעמד הצדדים.

ארז יקואל, שופט